

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број :118-0-Кж-07- 000 035
Бања Лука, 29.5.2007. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске у вијећу које чине судија мр Вељко Икановић, као предсједник вијећа, те судије Слободан Милашиновић и Горана Микеш, као чланови вијећа, уз учешће записничара Сандре Ђукић, у кривичном предмету против оптуженог Х.М., због кривичног дјела тешке тјелесне повреде из члана 42. став 3. у вези става 2. и 1. Кривичног закона Републике Српске - посебни дио, одлучујући о жалби Окружног тужиоца из Бијељине изјављеној против пресуде Окружног суда у Бијељини број 012-0-К-06-000-032 од 31.1.2007. године, након јавне сједнице вијећа одржане дана 29.5.2007. године, у присуству замјеника Главног Републичког тужиоца Бранке Милошевић, а у одсуству уредно обавијештених оптуженог и његовог браниоца Д.В., адвоката из Бијељине, донио је истога дана

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба Окружног тужиоца у Бијељини и пресуда Окружног суда у Бијељини број 012-0-К-06 000 032 од 31.1.2007. године, потврђује.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бијељини број 012-0-К-06 000 032 од 31.1.2007. године, оптужени Х.М., а на основу члана 290. став 1. тачка в) Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП) ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дјело тешке тјелесне повреде из члана 42. став 3. у вези са ставом 2. и 1. Кривичног закона Републике Српске - посебни дио (у даљем тексту: КЗ РС - посебни дио). Одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда у складу са чланом 100. став 1.ЗКП-а.

Против те пресуде жалбу је, благовремено, изјавио Окружни тужилац из Бијељине који пресуду побија због битних повреда одредаба кривичног поступка и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се пресуда укине, закаже нови претрес и након тога оптужени осуди у складу са законом.

У одговору на жалбу бранилац оптуженог Х.М., Д.В., адвокат из Б., предложио је да се жалба Окружног тужиоца одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

На сједници вијећа замјеник Главног Републичког тужиоца је одустао од дијела жалбе у вези са трошковима поступка са приједлогом да се жалба Окружног тужиоца Бијељина уважи, побијана пресуда укине, одреди нови претрес и након тога оптужени осуди у складу са законом.

Испитујући првостепену пресуду у оном дијелу који се жалбом побија у смислу одредбе члана 312. став 1. ЗКП-а овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Нема основа за тврдњу жалбе браниоца да је првостепена пресуда захваћена разноврсним облицима битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. ЗКП-а, која се манифестује тако што је првостепени суд неправилно одбио приједлог оптужбе за саслушање свједока, а што је противно одредби члана 14. Закона о кривичном поступку, и у недостатку разлога о одлучним чињеницама.

Нема мјеста жалбеној тврдњи да је првостепени суд поступио противно одредби члана 14. ЗКП-а („принцип истине“ према коме су суд, тужилац и други органи који учествују у поступку дужни да истинито и потпуно утврде како чињенице које терете осумњиченог, односно оптуженог, тако и оне које му иду у корист) када је одбио приједлог Окружног тужиоца да се саслушају предложени свједоци. Наиме, на главном претресу од 22.12.2006. године Окружни тужилац је остао код приједлога за саслушање свједока, али обзиром да су свједоци у иностранству оставио је то суду на оцјену, наводећи такођер да није у могућности да прибави нове исказе (ови свједоци нису саслушани у истрази), односно њихове адресе. На главном претресу од 18.1.2007. године Окружни тужилац понавља приједлог за саслушање свједока с тим да суд одлучи да ли ће позивати ове свједоке. Дакле, ради се о приједлогу да се на главни претрес позову и саслушају свједоци, остављајући при томе суду на оцјену да ли ће позивати и саслушавати ове свједоке. Претресно вијеће је, мада је то могао урадити и сам предсједник вијећа на основу овлашћења из члана 270. став 2. ЗКП-а, на главном претресу од 18.1.2007. године одбило приједлоге Окружног тужиоца и браниоца за саслушање свједока образлажући то чињеницом да је њихов долазак на суд немогућ, да је саслушање наведених свједока непотребно и да би се тиме одуговлачио кривични поступак. Дакле, када суд за одбијене доказне приједлоге одбране да разлоге у образложењу претресног рјешења којим се одбија приједлог за извођење нових доказа и те разлоге понови у образложењу пресуде онда нема основа за жалбену тврдњу да је одбијањем тих доказних приједлога одбране, учињена битна повреда одредаба кривичног поступка. Ово из разлога што је дискреционо право предсједника вијећа да, ако закључи да околности које странка или бранилац желе да докажу, немају значај за предмет или је понуђени доказ непотребан, одбије понуђени доказ како је то предвиђено у члану 270. став 2. ЗКП-а.

Нема основа за жалбену тврдњу да је побијана пресуда нејасна (неразумљива) и нема разлога о одлучним чињеницама у чему би се састојала битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачкај) ЗКП-а. С обзиром на

то приговори жалбе изнесени у оквиру овог жалбеног основа у суштини представљају замјерке правилности чињеничној основи побијане пресуде и валидности датих разлога у образложењу за чињеничне закључке од одлучног значаја, те су размотрени поводом жалбе у оквиру овог жалбеног основа.

Аргументима жалбе није доведена у сумњу правилност закључка побијане пресуде о недостатку доказа да је оптужени починио кривично дјело које му се потврђеном оптужницом ставља на терет, нити валидност датих разлога у образложењу пресуде за такав закључак.

Правилност закључка првостепене пресуде о недостатку доказа да је оптужени Х.М. починио кривично дјело тешке тјелесне повреде из члана 42. став 3. у вези са ставом 2. и 1. КЗ РС - посебни дио није доведена у питање аргументима жалбе тужиоца, нити се могу прихватити замјерке ове жалбе датим разлозима за такав закључак у образложењу пресуде, које разлоге овај суд прихвата у цјелости као мјеродавно образложење. Ово из разлога што чињенице утврђене на главном претресу кроз критички приступ у оцјени provedених доказа и исказа у одбрани оптуженог, не дају основа за поуздан закључак да је оптужени лице које су критичног догађаја према оштећеном И.С. предузео радње које се манифестују као радњу извршења кривичног дјела тешке тјелесне повреде са смртном посљедицом.

Према утврђењу побијане пресуде докази изведени на главном претресу не представљају поуздан основ за закључак да је оптужени предузео радње, које су у оптужници означене као радње извршења наведеног кривичног дјела. Такав закључак је резултат критичке садржајне оцјене исказа свједока С.Ј., Н.М. и О.М., појединачно и у међусобној повезаности, о чему је у разлозима пресуде дато валидно образложење које као мјеродавно прихвата и овај суд. Ту се прије свега има у виду вриједносни значај датих аргумената за изведене закључке при оцјени исказа свједока С.Ј. дат на главном претресу у погледу одлучне чињенице, да ли је оптужени Х.М. дрвеном мотком ударио по глави И.С. и нанио му верификовану тешку тјелесну повреду што је довело до смрти оштећеног. При томе треба констатовати да побијана пресуда не прихвата одбрану оптуженог у дијелу у коме се тврди да је оштећени након ове туче у истом предјелу главе задобио повреду која је узроковала његову смрт, насупротив томе прихватајући налаз и мишљење вјештака судске медицине који налази узрочно - посљедичну везу између повријеђивања оштећеног инкриминисаног дана и смрти оштећеног након годину и два мјесеца од повријеђивања. Закључак првостепене пресуде по коме исказ свједока Јашаревић Сејдалије дат на главном претресу прихваћа као вјеродостојан, није доведен у сумњу аргументима жалбе којим се правилност таквог закључка оспорава позивањем на то да овај свједок није промијенио свој исказ јер је свједок рекао да му је познато да је оптужени Х.М. извршио наведено кривично дјело, а да није сигуран због протеча времена да је то лице које на претресу било као оптужени и извршило кривично дјело јер је протечао дуг временски период од 17. године. Увјерљиви су, и за овај суд, разлози којим првостепени суд образлаже због чега прихвата као вјеродостојан исказ свједока С.Ј. дат на главном претресу, па их прихвата као валидно образложење. Када су у питању искази свједока оптужбе Н.М. и О.М., као и свједока одбране Д.Ј., ни један од ових свједока није потврдио да је оптужени ударио и нанио повреду оштећеном.

Када се има у виду чињеница да је основ за ослобађајућу пресуду недостатак доказа да је оптужени починио кривично дјело које му се ставља на терет, онда је правилан закључак првостепеног суда да оптужба није доказала да је оптужени починио наведено кривично дјело па је све сумње ријешио у корист оптуженог (начело *in dubio pro reo*) па га је стога ослободио од оптужбе на основу члана 290. тачка в) ЗКП-а.

Из наведеног произилази да је неоснован жалбени приговор заснован на тврдњи о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, јер побијана пресуда не садржи чињеничне недостатке које жалба апострофира, па стога ни овом жалбеном приговору нема мјеста.

Ради изнијетог жалба тужиоца се показује као неоснована, како се то правилно указује у одговору на ту жалбу браниоца оптуженог, ради чега је исту у смислу одредбе члана 319. ЗКП-а ваљало одбити и првостепену пресуду потврдити.

Записничар

Сандра Ђукић

Предсједник вијећа

мр Вељко Икановић